

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **C. H. a.s., H.**, IČO: X., H., zastúpeného JUDr. P. B., advokátom so sídlom O., H., proti žalovanému: **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky**, so sídlom Nová ulica č. 13, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove zo dňa 27. novembra 2007 č.k. 2S 13/07-74, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 27. novembra 2007 č.k. 2S 13/07-74 **p o t v r d z u j e.**

Účastníkom právo na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a.**

O d ô v o d n e n i e :

Žalobou doručenou Krajskému súdu v Prešove dňa 4. apríla 2007 sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 22. januára 2007 č. I/223/13893-83303/2006/999609-r, ktorým bola potvrdená daňová exekučná výzva Mesta Humenné zo dňa 19. októbra 2006 č. FO/120072122/2006, ktorou bol žalobca vyzvaný na zaplatenie daňového nedoplatku na dani z nehnuteľností vo výške 929 368,- Sk za roky 2001 až 2006.

Krajský súd skúmaním podmienok konania dospel k záveru, že žalobou napadnuté rozhodnutie je svojou povahou procesným rozhodnutím týkajúcim sa vedenia konania, keďže bolo vydané iba na základe procesnej normy (§ 73 a nasl. zákona č. 511/1992 Zb.), a preto nemôže byť podľa § 248 ods. 1 písm. a/ O.s.p. predmetom preskúmania súdom. Z uvedených dôvodov krajský súd konanie zastavil.

V odvolaní zo dňa 13. decembra 2007 žalobca s odkazom na charakter ust. § 248 písm. a/ O.s.p. a cieľ správneho súdnictva uviedol, že je vecou úvahy súdu pre každú konkrétnu situáciu, či napadnuté rozhodnutie označí ako procesné rozhodnutie týkajúce sa iba vedenia konania alebo nie. Žalobca je pritom toho názoru, že napadnuté rozhodnutie nie je procesným rozhodnutím týkajúcim sa vedenia konania. Ako vyplýva z odôvodnenia tohto rozhodnutia, žalovaný sa zaoberal existenciou oprávnenosti postúpenia pohľadávky v daňovom konaní, oprávnenosťou konať a podpisovať za postupcu i postupníka a oprávnenosťou zápočtov v zmysle § 580 OZ. Správny orgán týmto prekročil svoju právomoc, pretože len sudy môžu rozhodovať o platnosti či neplatnosti určitých právnych úkonov.

Na základe uvedeného žiadal žalobca napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie, alternatívne napadnuté uznesenie zmeniť, žalobe v celom rozsahu vyhovieť a súčasne priznať náhradu trov konania.

Na pokyn krajského súdu sa k podanému odvolaniu vyjadril aj žalovaný, pričom zdôraznil právne závery uvedené v uzneseniach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 2 Sž-o-KS 22/2004 a 3 Sž-o-KS 63/2006, podľa ktorých daňová exekučná výzva je len jedným z rozhodnutí v rámci procesu, ktorými sa správca dane ako oprávnený subjekt domáha zaplataenia daňového nedoplatku, pričom toto rozhodnutie nezaložilo povinnosť žalobcu zaplatiť daňový nedoplatok.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej v texte rozhodnutia iba „Najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnuté rozhodnutie v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia pojednávania a dospel k názoru, že odvolaniu nie je možno vyhovieť.

Predmetom pochybností žalobcu je to, či žalovaný v pozícii odvolacieho orgánu správne rozhodol o napadnutom prvostupňovom daňovom rozhodnutí, nakoľko žalobca vyslovil mienku, že žalovaný na základe svojich dôvodov uvedených v rozhodnutí vydal nezákonné rozhodnutie, ktorým bol žalobca vo svojich právach poškodený. Takouto argumentáciou však žalobca napáda nadbytočnosť niektorých dôvodov nachádzajúcich sa v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho správneho orgánu.

Uvedený prístup žalobcu potom najvyšší súd musí jednoznačne vyhodnotiť, ako námietky smerujúce proti dôvodom rozhodnutia správneho orgánu, ktoré ako samotné nemôžu byť v zmysle § 244 O.s.p. predmetom súdneho prieskumu. Iba v prípade námietky týkajúcej sa nepreskúmateľnosti rozhodnutia správneho orgánu založenej na nedostatku jeho dôvodov, poprípade vyvolanej nezrozumiteľnosťou svojich dôvodov, sa musí súd s takouto námietkou zberať, v opačnom prípade ju vyhodnotí ako irelevantnú. V tomto duchu aj najvyšší súd konal.

Je potom celkom nedôvodný záver žalobcu, že napadnuté rozhodnutie žalovaného nie je možno označiť za procesné rozhodnutie týkajúce sa vedenia konania. Súd v správnom súdnictve zásadne skúma odvolacie rozhodnutie správneho orgánu v súvislosti s predmetom výroku prvostupňového orgánu, tzn. v konkrétnej veci ide o daňovú exekučnú výzvu vydanú v zmysle § 76 cit. zák. č. 511/1992 Zb. Samotné exekučné konanie je iba dôsledkom nesplnenia daňovej povinnosti žalobcom dobrovoľným spôsobom, čo sú však právne následky, ktorých si musí byť vedomý v zmysle skôr vydaných právoplatných a vykonateľných daňových rozhodnutí.

Správne preto žalovaný v napadnutom rozhodnutí upozornil žalobcu na jednotlivé súvislosti, ktoré začatiu exekučného konania predchádzali, a takéto upozornenie nie je možné vyhodnotiť ako zásah do práv daňového dlžníka, tzn. žalobcu, pričom samotné rozhodnutie nezasiahlo do základných práv žalobcu v zmysle ústavného čl. 46 ods. 1 druhá veta.

Nakoľko žalobca vo svojom odvolaní ďalšie námietky neuviedol, Najvyšší súd, rovnako ako krajský súd, sa stotožňuje s už skôr uvedeným záverom v rozhodnutiach Najvyššieho súdu sp.zn. 2 Sž-o-KS 22/2004 a 3 Sž-o-KS 63/2006, že napadnuté rozhodnutie podľa jeho charakteru treba zaradiť do skupiny procesných rozhodnutí, ktoré sú v zmysle § 248 písm. a/ O.s.p. vylúčené zo súdneho prieskumu. Tento záver je v súlade s článkom 46 ods. 2 druhá veta Ústavy Slovenskej republiky.

Preto krajský súd nepochybil, keď súdne konanie s odkazom na ust. § 248 písm. a/ v spojení s § 250d ods. 3 O.s.p. zastavil. Z uvedeného dôvodu ani krajský súd ani najvyšší súd nemohli vykonať nápravu v tom rozsahu, ako ju požadoval žalobca vo svojej žalobe z 29. marca 2007, resp. v odvolaní zo dňa 13. decembra 2007.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti a právne závery, ako aj skôr citované svoje rozhodnutia (sp.zn. 2 Sž-o-KS 22/2004 a 3 Sž-o-KS 63/2006), pri ktorých nezistil dôvod, aby sa od ich právnych záverov odklonil, najvyšší súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie krajského súdu bolo vydané v súlade so zákonom, a preto ho postupom podľa § 219 O.s.p. potvrdil ako vecne správne.

O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého neúspešný žalobca nemá a žalovanému správnomu orgánu sa vo všeobecnosti nepriznáva právo na náhradu trov odvolacieho konania.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok (§ 246c O.s.p.).

V Bratislave 25. novembra 2008

JUDr. Anna Elexová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Anna Koláriková